



อย่าทอดทิ้งกัน

วิญญูชนผู้มีปัญญา ได้โกะแล้ว

เขาย่อมบริโภคน และทำกิจ

เขาเป็นคนอาจหาญ เลี้ยงดูหมู่ญาติ ไม่ถูกติเตียน

ย่อมเข้าถึงแดนสวรรค์





อย่าทอดทิ้งกัน

๒๑

เป้าหมายชีวิตของเรา คือ การเดินทางไปสู่พระนิพพาน เป็นพระอรหันต์ หมดกิเลสอาสวะ หมดต้นเหตุที่จะทำให้เรา เกิดความทุกข์ทรมาน ไม่ว่าจะเป็นทุกข์กาย ทุกข์ใจ ทุกข์ใน สังสารวัฏ ทุกข์ในอบายภูมิ หรือทุกข์ต่างๆ ที่เราเคยพบ ไม่ว่า จะเกิดมาก็ภพกี่ชาติ เป้าหมายชีวิตนี้ต้องไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อ พบกัลยาณมิตร เราจะได้พบหนทางของชีวิต ได้เข้าใจเป้าหมายที่แท้จริง และได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่ง ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะนำเราไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตได้

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“ธโร จ วิญญ อธิคมม โภเค

โส ปริภุชชติ กิจจกโร จ โหติ

โส ชาติสงฆ์ นิสโก ภริตวา

อนินทิตो สคฺคมุเปติ จานํ

วิญญชนผู้มีปัญญา ได้โภคะแล้ว เขาย่อมบริโภค และทำกิจ เขาเป็นคนอาจหาญ เลี้ยงดูหมู่ญาติ ไม่ถูกติเตียน ย่อมเข้าถึงแดนสวรรค์”

เราไม่ได้อยู่ตามลำพังเพียงคนเดียว จำเป็นจะต้อง เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนรอบข้างด้วย ในสภาวะของการเป็น



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๒

มนุษย์นั้น ย่อมต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เหมือนน้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า หากต่างคนต่างมีความปรารถนาดีต่อกัน โลกย่อมจะ ร่มเย็น เป็นอยู่ด้วยสันติสุข ทุกคนจะรู้สึกอบอุ่นใจ มีความ ปลอดภัยในชีวิต

ต้นไม้แต่ละต้นที่เกิดรวมกันเป็นป่าดง ย่อมช่วยปะทะ ป้องกันลมพายุให้แก่กันและกัน จึงยืนต้นอยู่ได้นาน ผิดจาก ต้นไม้ที่เกิดอยู่โดดเดี่ยว แม้จะเป็นไม้สูงใหญ่ก็ตาม แต่เมื่อต้อง ได้พายุตามลำพัง ย่อมหักโค่นลงโดยง่าย คนที่มีญาติมิตรผู้เป็น ที่รัก มีพวกพ้องบริวารอยู่พร้อมหน้าก็เช่นเดียวกัน เมื่อถึงคราว คับขัน หรือยามประสบกับมรสุมชีวิต ย่อมมีคนคอยช่วยเหลือ ผ่อนหนักให้เป็นเบาได้

คำว่าญาติ หมายถึงบุคคลที่คุ้นเคย และไว้วางใจกันได้ ไม่ว่าจะเป็นญาติโดยสายโลหิต หรือโดยความใกล้ชิดคุ้นเคย หากเราสามารถผูกใจญาติของเราได้ ด้วยการสงเคราะห์ให้ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเสมอ ไม่ว่าเราจะตกทุกข์ได้ยาก เพียงไร ญาติเหล่านี้จะคอยช่วยเหลือในภายหลัง และจะยืน เคียงบ่าเคียงไหล่ ในยามที่เราต้องประสบกับมรสุมของชีวิต

*ดังเช่นญาติของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ชื่อกาฬกรรณิ



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๓

ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่ยังเล็ก เติบโตมาด้วยกัน และได้
ศึกษาศิลปวิทยาในสำนักของอาจารย์เดียวกันอีกด้วย เมื่อกาล
เวลาผ่านไป เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็ได้บังเกิดขึ้น นายกาฬกรรณ
ประสบเคราะห์กรรม ซึ่งทำให้เขาต้องตกทุกข์ได้ยาก ไม่มีการ
งานใดๆ เลี้ยงชีพ จึงไปหาท่านเศรษฐี เพื่อหวังความอนุเคราะห์
จากเพื่อน

ท่านเศรษฐีเห็นชะตากรรมของนายกาฬกรรณแล้ว เกิด
ความกรุณา จึงปลอบใจให้คลายจากความทุกข์ แล้วแบ่งทรัพย์สิน
สมบัติให้ ตั้งแต่นั้นมา นายกาฬกรรณก็อยู่ในความอุปการะของ
ท่านเศรษฐีมาโดยตลอด เขาได้ช่วยทำกิจการงานทั้งหมดอย่าง
สุดความสามารถ แม้จะมีคนมาล้อเลียนเสมอๆ ว่า ชื่อของเขา
ไม่เป็นมงคลเลย บางครั้งคอยเยาะเย้ยถากถาง ประหนึ่งว่าตัว
เขาเป็นคนรับใช้ กาฬกรรณก็ไม่เคยโกรธเคือง ยังคงวางตัว
สงบเสงี่ยม อดทนตลอดมา

แม้กระนั้นก็ตาม คนใกล้ชิดของท่านเศรษฐีมักปรารภให้
ฟังว่า “อย่าเลี้ยงนายกาฬกรรณไว้เลย เพราะชื่อของเขาไม่เป็น
มงคล และยังเป็นคนยากไร้ ไม่มีศักดิ์ศรีเสมอท่านเศรษฐี จะ
เลี้ยงคนๆ นี้ไว้ทำไม” ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ไม่ได้สนใจ
กลับตอบว่า “บัณฑิตย่อมไม่ถือมงคลจากชื่อเสียงเรียงนาม



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๔

เพียงแค่ชื่อที่ไม่เป็นมงคล ถึงกับจะให้ทอดทิ้งเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่เด็กนั้น เราทำไม่ได้ เป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง”

วันหนึ่ง ท่านเศรษฐีมีฐานะจะต้องไปต่างอำเภอ จึงมอบหมายให้นายกาฬกรรณิดูแลบ้านแทน ข้าราชการไปต่างอำเภอของท่านเศรษฐี รู้ไปถึงหูของพวกโจร จึงปรึกษากันว่า “ช่วงที่ท่านเศรษฐีไปต่างอำเภอนั้น คงจะไม่มีใครดูแลบ้าน เพราะฉะนั้นพวกเราจะไปปล้นบ้านของท่าน” ครั้นตกลางคืน พวกโจรพากันถืออาวุธครบมือ ไปล้อมบ้านท่านไว้

คืนนั้น นายกาฬกรรณิดูแลบ้านเป็นอย่างดี เขาเตรียมความพร้อมไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ในช่วงที่ท่านเศรษฐีไม่อยู่บ้าน อาจมีพวกโจรฉวยโอกาสมาปล้นบ้านได้ จึงได้นั่งเฝ้าดูเหตุการณ์ตลอด ไม่ยอมนอนทั้งคืน ครั้นรู้ว่ามิโจรมา เขารีบปลุกทุกคนในบ้านให้ตื่น ให้เป่าสังข์ ตีกลอง ทำเสมือนกับมีมหรสพโรงใหญ่ ทั้งบ้านจึงมีแต่เสียงสนั่น ครั้นครบตลอดเวลา พวกโจรได้ยินเสียงนั้นก็ตกใจ คิดว่า ที่ได้ยินข่าวว่า ท่านเศรษฐีไม่อยู่นั้น เป็นแค่ข่าวลือ ไม่เป็นความจริงเลย ต่างพากันทิ้งอาวุธในมือตรงนั้นเอง และรีบหนีไปทั้งหมด

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อคนในบ้านเห็นอาวุธที่พวกโจรทิ้งไว้ต่างเกิดความสังเวชใจว่า หากเมื่อคืนไม่มีนายกาฬกรรณิดูแล



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๕

ตรวจบ้านเช่นนี้แล้ว พวกโจรคงปล้นบ้านไปหมดแล้วเป็นแน่ แต่เพราะมีเขาอยู่ด้วย ทำให้ท่านเศรษฐี รวมทั้งพวกตนไม่ต้องถึงกาลวิบัติ ต่างรู้สึกชื่นชม พวกกันกล่าวสรรเสริญยกย่องนายกาฬกรรณไม่ขาดปากทีเดียว

เมื่อท่านเศรษฐีกลับมารู้เรื่องราวทั้งหมด จึงได้พูดกับคนในบ้านว่า “ถ้าหากวันนั้น เราไถ่ นายกาฬกรรณไปตามที่พวกเธอบอก วันนี้เราคงจะไม่มีทรัพย์สินเหลืออยู่เลย แต่เพราะมีเขา พวกเราจึงยังอยู่เป็นปกติสุขได้” ท่านเศรษฐีมอบทรัพย์สมบัติให้นายกาฬกรรณมากยิ่งขึ้นไปอีก ตั้งแต่นั้นมา ก็ไม่มีใครกล้ากล่าวเยาะเย้ยถากถางนายกาฬกรรณอีกเลย

เราจะเห็นว่า เพราะการสงเคราะห์เกื้อกูลญาติมิตร ที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ทำไว้ จึงทำให้ตระกูลของท่านมั่นคงอยู่ได้ ทรัพย์สมบัติไม่ต้องถูกพวกโจรทำลายไป ฉะนั้น เราจึงต้องให้ความสำคัญกับการสงเคราะห์ ช่วยเหลือจนเจือหมูญาติอย่างเต็มกำลังความสามารถ เพราะทำให้ตระกูลของเราเจริญรุ่งเรืองได้นาน เปรียบเหมือนพระจันทร์ข้างขึ้น ที่มีแต่สว่างขึ้นทุกๆ วันจนเต็มดวง หากเราไม่มีญาติมิตร ไม่มีพวกพ้องบริวาร ความสะดวกย่อมไม่มี จะทำอะไรก็ติดขัด แต่หากเรามีญาติ มิตร มีพวกพ้องบริวารแล้ว ความสะดวกย่อมจะมีตามมา เพราะได้



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๖

รับการสนับสนุนดูแลจากญาติทั้งหลายนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ยังมีญาติอีกประเภทหนึ่ง ที่เราต้องไม่ลืมการสงเคราะห์ คือญาติทางธรรม เพราะโลกนี้เป็นเสมือนบ้านหลังใหญ่ ที่ทุกคนในโลกเป็นประดุจญาติมิตรของเรา จึงต้องมีการอนุเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นกัลยาณมิตรชี้แนะเส้นทางบุญ บอກหนทางสวรรค์ และยกใจเขาขึ้นสู่ทางพระนิพพานนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่พวกเรานักสร้างบารมีจะต้องช่วยกัน เพราะตราบใดที่มนุษย์ยังไม่รู้ว่าเกิดมาทำไมอะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ย่อมดำเนินชีวิตผิดพลาดได้

กัลยาณมิตร คือ ผู้ที่จะหยิบยื่นสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่มวลมนุษยชาติ ด้วยการนำพาชาวโลกให้เข้ามาสู่เส้นทางแห่งการเข้าถึงธรรมกาย เพราะเมื่อใดผู้คนทั้งหลายเข้าถึงธรรมกายเมื่อนั้น มวลมนุษย์ย่อมมีความสุขอย่างแท้จริง ทุกคนจะมองกันด้วยความเป็นเพื่อนเป็นญาติ เป็นเพื่อน คือ เพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน เสมอเหมือนกันหมด จะมองกันฉันญาติว่า ทุกคนในโลกนี้ประดุจครอบครัวเดียวกัน เหมือนพี่เหมือนน้อง ความคิดที่จะเบียดเบียนกัน หรือความเห็นแก่ตัวต่างๆ ก็จะหมดสิ้นไป

ตัวเราเองมีส่วนอย่างสำคัญ ในการสร้างสิ่งที่ดีงามนี้ให้



อย่าทอดทิ้งกัน

๒๓

เกิดขึ้นแก่โลก ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกาย
ชักชวนหมู่ญาติให้ได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนา
ร่วมกันเปิดบ้านของเราเป็นบ้านกัลยาณมิตร บ้านแก้วแห่ง
ความสว่างไสว และแนะนำต่อๆ กันไป ไม่ช้าแสงสว่างแห่ง
ธรรมก็จะแผ่ขยายไปทั่วทั้งโลก สันติสุขอันไพบูรณ์จะบังเกิดขึ้น
กับมวลมนุษยชาติ เพราะฉะนั้น นับจากวันนี้เป็นต้นไป ให้ทุก
ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ อีกทั้งทำ
หน้าที่ของกัลยาณมิตร นำแสงสว่างแห่งธรรมกายไปสู่ญาติ
ของเรา คือ ชาวโลกทั้งมวลนั่นเอง

